

Arrest

nr. 347 290 van 27 mei 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI**
 Landsroemlaan 40
 1083 BRUSSEL

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 mei 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 mei 2026.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij (hierna: verzoeker), die verklaart over de Irakese nationaliteit te beschikken, dient op 24 maart 2026 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 8 april 2026 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. Op 4 mei 2026 wordt verzoeker door middel van videoconferentie gehoord door het CGVS.

1.4. Op 7 mei 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing betreft de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, M. M. H. H., verklaarde over de Irakese nationaliteit te beschikken, een Arabier en soennitisch moslim te zijn. U bent geboren op 28 januari 1997 in Bagdad. Aldaar was u heel uw leven woonachtig.

U ging naar de lagere school en vervolgens naar de lagere middelbare school. U stopte echter omdat u niet zo geïnteresseerd was in school. Vervolgens heeft u verschillende jobs gedaan: taxichauffeur, bewaker van een school, winkelmedewerker op verschillende plaatsen en restaurantmedewerker.

In 2017 werd u via een vriend geïnformeerd dat men vrijwilligers zocht voor de "Popular Mobilization Forces" (PMF) of "Hashd al-Shaabi". U wilde zich inzetten voor uw land, alsook vernam u dat men hierdoor de kans had op een vaste job bij de overheid. U sloot zich aan. U werkte in shiften van 6 uur, waarbij u en uw collega's elkaar afwisselden bij het bewaken van de regio's die bevrijd waren van Daesh (IS). Zo was u werkzaam in de regio van Abu Ghraid en Fallujah. In 2023 had u als soennitisch vrijwilliger een discussie met een andere bewaker, die sjiïet was. Jullie maakten immers deel uit van een gemengde groep van vrijwilligers. Hij zei dat de soennieten Daesh hadden binnen gelaten in Irak, waarop u de sjiïeten verweet sektarisch te zijn. U beledigde vervolgens Muqtada al-Sadr, een sjiïtische leider. Vrienden rondom jullie haalden jullie uit elkaar. Vervolgens uitte uw tegenstander doodsbedreigingen. U stopte met werken.

Later vernam u van uw vrienden dat die persoon u zocht in de wijk. Na zes of zeven maanden spoorde hij uw woning op. U was toevallig niet thuis. U besloot onder te duiken op verschillende plekken in Bagdad, zoals bij vrienden en bij uw tante. Intussen trouwde u einde 2025 met Zaynab. Dit wilde u reeds doen sinds 2022 of 2023, maar door uw problemen was het niet mogelijk.

Op 11 maart 2026 verliet u Irak. U reisde met de wagen naar het noorden van Irak en stak de grens naar Turkije over. U verbleef één dag in de stad Diyarbakir in het zuidoosten van Turkije, waarna u een vliegticket boekte naar Istanbul. Vervolgens reisde u met het vliegtuig naar Milaan, Italië. U reisde verder naar België, van waar u de trein naar Frankrijk nam. Vanuit Frankrijk wilde u het Kanaal oversteken naar Groot-Brittannië. U en anderen reisden ongeveer 30 kilometer ver toen de motor van de boot stilviel. Een medepassagier belde de hulpdiensten, waarna vier Belgische boten jullie hebben gered.

Op het moment dat u door de politie werd ondervraagd, verklaarde u te zijn geboren op 1 augustus 1990, Koeweiti en bedoeïen te zijn met de naam 'Moustafa Bahar'. Geconfronteerd met uw biometrisch paspoort waarmee u een visum via Italië heeft aangevraagd en verkregen, gaf u uw echte identiteitsgegevens toe.

U diende een verzoek om internationale bescherming in op 24 maart 2026.

Ter staving van uw verzoek legt u kopieën van uw rijbewijs en uw identiteitskaart neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U werd op 4 mei 2026 opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud in het kader van een versnelde procedure. Het feit dat u slechts een verzoek indiende om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die zou leiden tot uw terughouding of verwijdering, uit te stellen of te verijdelen, was tot dan toe een vaststaand feit en rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek tijdens deze fase van de procedure.

Er dient in hoofdorde te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Allereerst wordt uw algemene geloofwaardigheid ondermijnt door uw initieel fraudeleuze verklaringen ten aanzien van de Belgische politiediensten aangaande uw identiteitsgegevens. Zo verklaarde u er Moustafa Bahar te heten, te zijn geboren op 1 augustus 1990, een Koeweiti en bedoeïen te zijn (zie administratief dossier & CGVS, p.4-5). Doordat u er niet voor terugdeinsde om valse verklaringen af te leggen omtrent uw juiste identiteit - in casu uw naam, nationaliteit, geboortedatum en etnie - moeten uw verklaringen reeds bij voorbaat met enige terughoudendheid worden bekeken. Indien u daadwerkelijk een terechte vrees ten aanzien van Irak zou hebben en werkelijk een nood aan internationale bescherming zou hebben, is het weinig aannemelijk dat u uw ware identiteit zou trachten te verhullen. Toch wanneer u zich op dat moment ook in een noodsituatie bevond en werd gered door de Belgische politie- en hulpdiensten.

Ten tweede kan geen geloof worden gehecht aan uw relaas aangaande uw conflict met een sjiitische man én mede-bewaker, die u bedreigde met de dood. Dit omwille van volgende onlogische en weinig ernstige verklaringen:

Zo is het wel erg merkwaardig dat u uw belager en ook mede-bewaker niet bij naam kent. U verklaart dat hij een sjiit was waarmee u samenwerkte bij de 'Popular Mobilization Force' (of "Hashd al-Shaabi"), maar u heeft geen idee wie het is. U had hem ook nooit eerder gezien, zo vertelt u (CGVS, p.9). Dat u ongeveer drie jaar lang bent ondergedoken voor een u onbekende persoon is wel erg merkwaardig. Men moge verwachten dat u zelf enige initiatieven zou hebben genomen, bv. via andere bewakers en/of collega's, om te weten te komen wie u nu eigenlijk met de dood bedreigde. Dat u in dezer geen enkele stappen heeft ondernomen, gelet op uw vrees ten aanzien van die persoon, is geenszins aannemelijk. Uw uitleg, nl. dat jullie elkaar niet kenden en toevallig samen aan het werk waren kan in dezer niet volstaan. Deze vaststelling ondermijnt al een eerste maal de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen aangaande de zoektocht van deze man naar u. Zo vertelt u dat deze onbekende man na acht of negen maanden uw woonst had gevonden, nét op het moment dat u niet thuis was. Dat deze man zo'n lange tijd heeft gezocht naar iemand die hem en zijn ideologie beledigde, doet de wenkbrauwen reeds fronsen (CGVS, p.10). Dat u net op het moment van zijn bezoek niet thuis was, nog meer (CGVS, p.8-9). U geeft immers aan te zijn gestopt met werken om deze man te ontwijken. Dat u bijgevolg uw woning verliet, kan moeilijk worden verenigd met het gedrag van iemand die zijn leven vreest.

Wat betreft de zoektocht van deze persoon naar u, komt het ook erg naïef en inefficiënt over. Zo stelt u dat uw belager tussen 2023 en 2026 jarenlang is blijven zoeken naar u, doch nooit uw familie heeft aangesproken hoewel hij - zo vertelt u - steeds kennissen van uw familie had benaderd in de wijk waar zij woonden. Hoewel u zijn naam niet kende, kende deze man dan wel uw naam; wat op zich ook al bijzonder vreemd is (CGVS, p.12). Dat u vervolgens bij familie en vrienden onderdook in Bagdad zelf, lijkt bovendien niet de meest veilige locatie (CGVS, p.9). Indien u werkelijk een gegronde vrees voor vervolging koesterde door deze (onbekende) persoon, moge men verwachten dat u niet in de stad zou zijn gebleven. Wat betreft uw gedrag dient bovendien opgemerkt te worden dat alsnog twee maal bent terug gekeerd naar de familie woning om te zien hoe het met uw moeder ging (CGVS, p.13). Ook dit is niet verenigbaar met het gedrag van iemand die voor zijn leven vreest. Kortom, de tijdrovende zoektocht van deze onbekende man en uw onvoorzichtig gedrag kunnen geen van beiden overtuigen.

Daarnaast heeft u nooit enige hulp gezocht bij autoriteiten zelf, zo verklaart u. U vertelt dat dit soort mensen de politie of overheid niet erkennen en bovendien had u geen bewijs, noch een naam van deze persoon (CGVS, p.10). Dat u zelfs geen poging ondernam hulp te zoeken, al was het dan maar een klacht tegen onbekenden in te dienen, draagt bij tot het ongeloofwaardige karakter van uw relaas.

Voorts verblijft uw familie tot op heden in dezelfde woning te Bagdad samen met uw zus Shahid en uw broer Abdullah (CGVS, p.11). Zij hebben geen problemen gekend, zo geeft u aan, omdat de onbekende man enkel op zoek was naar u (CGVS, p.10). Echter dient nogmaals gewezen te worden op voorgaande, namelijk dat die onbekende drie jaar lang zou hebben gezocht naar u en navraag hebben gedaan over u in uw wijk en bij kennissen van uw familie, zonder dat die persoon ook maar iemand van hen heeft bedreigd of verontrust. Nogmaals, de weinig doortastende aanpak van deze persoon plaatst de geloofwaardigheid van uw vrees wederom op een helling.

Alsook wenst het CGVS nog te wijzen op een tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen bij de verschillende asielinstanties. U werd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) namelijk gevraagd of er naast de initiële woordenwisseling nog iets is gebeurd met deze persoon, waarop u antwoordde: "Nee want die man wist niet wie ik was en waar ik was" (verklaring vragenlijst CGVS, opgesteld door een medewerker van de DVZ, vraag 3.5). Echter geeft u tijdens uw persoonlijk onderhoud met het CGVS duidelijk aan dat die man wél wist

wie u was en dat hij u wél meermaals heeft proberen zoeken; dit tot een maand à veertig dagen geleden (CGVS, p.10). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid geeft u aanvankelijk aan dat u het was vergeten te zeggen. Vervolgens stelt u dat de vraagstelling niet duidelijk was. Gewezen op de zeer expliciete en duidelijke vraag, antwoordt u simpelweg dat u hierin geen tegenstrijdigheid ziet en dat u bij de DVZ gewoon de details heeft weggelaten (CGVS, p.10). Deze verklaring biedt allerm minst verschoning voor de vastgestelde inconsistentie.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Komt hierbij nog de vaststelling dat u, eens in Europa, via Italië (Milaan) en België naar Frankrijk bent gereisd zonder in één van voormelde landen op dat moment een vrees voor vervolging kenbaar te maken. Het was uw doel om in de UK te geraken, doch mocht u in werkelijkheid een persoonsgerichte vrees koesteren, mag in alle redelijkheid worden aangenomen dat u zich onmiddellijk tot de asielinstantie van voormeld(e) land(en) zou hebben gewend, inclusief België. U deed dit pas nadat jullie boot in nood was geraakt en jullie werden gered door de Belgische hulpdiensten. Dit alles laat verder toe te twijfelen aan de waarachtigheid van uw huidig relaas (CGVS, p. 13).

De door u neergelegde stukken kunnen de appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De kopieën van uw rijbewijs en uw identiteitskaart tonen hoogstens uw identiteit aan. Deze stukken hebben geen betrekking op uw verklaarde problemen. U legt in dezer geen originelen neer waardoor u niet in staat bent om thans opgegeven personalia te staven. De bewijswaarde van kopieën is immers bijzonder beperkt gelet op het makkelijk te manipuleren karakter ervan.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR international protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq van januari 2024 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/policy/countrypos/unhcr/2024/en/147247> of <https://www.refworld.org>) en de EUAA Country Guidance Note: Iraq van november 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-iraq-november-2024> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet te worden onderzocht, dit in het licht van enerzijds de door de verzoeker verstrekte bewijselementen en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst erop dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van een situatie van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet worden gehouden met de volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methoden en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers de provincie ontvluchten als gevolg van het gewapende conflict.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Er wordt ook rekening gehouden met andere indicatoren, in eerste instantie bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in

de regio van herkomst, indien de bovengenoemde indicatoren niet volstaan om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds 2013 grotendeels wordt bepaald door de opkomst van Islamitische Staat (ISIS) en de strijd daartegen, en sinds de zomer van 2020 tevens door het conflict tussen de Turkse strijdkrachten en verschillende gewapende groeperingen (zoals de PKK) in het noorden van het land (zie de COI Focus Irak: veiligheidssituatie van 29 Augustus 2025 (update), beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20250829.pdf ; en het EUAA Country of Origin Report Iraq: security situation van mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20240523.pdf) en de EUAA COI Country Focus: Iraq van oktober 2025 beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_country_focus_20251001.pdf of <https://www.cgra.be/nl>). Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact hiervan in Irak regionaal verschillend zijn. Deze regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak.

Er moet dus niet alleen rekening worden gehouden met de huidige situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio waar u vandaan komt. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld.

Deze regio omvat zowel de stad Bagdad als verschillende aangrenzende districten. De stad Bagdad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en Nissan. De provincie omvat ook de districten Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah, Al Madain en Abu Ghraib.

Het gebied rond de stad Bagdad wordt ook wel de "Bagdad Belts" genoemd. Dit is echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak en het is ook geen duidelijk afgebakende geografische regio. Toch is het duidelijk dat deze "belts" zich zowel binnen als buiten de provincie Bagdad bevinden. Veiligheidsincidenten in het deel van de belts dat zich binnen de provincie Bagdad bevindt, werden dus in mee aanmerking genomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in deze provincie. In 2022 werd de totale bevolking van deze provincie geschat op 9.006.001 personen.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten. De Iraqi Security Forces (ISF's) en de Popular Mobilization Forces (PMF's) zijn verantwoordelijk voor de veiligheidscontroles en het handhaven van de orde. Prolraanse milities krijgen steeds meer controle over de "Bagdad Belts". Deze milities controleren de bevolking en de routes rond Bagdad in de hoop de Amerikaanse troepen te verdrijven en de situatie zo vorm te geven dat op langere termijn een demografische meerderheid kan worden behouden. De ISF zijn daarom gedwongen om hun tijd te verdelen tussen deze problematiek en hun strijd tegen Islamitische Staat in Irak en Syrië (ISIS), wat de efficiëntie van hun inspanningen op beide fronten vermindert.

De dreiging die IS vormt in Bagdad en de Bagdad Belts is beperkt. De laatste terroristische aanslag dateert van januari 2021 en werd gepleegd door twee zelfmoordterroristen, waarbij 32 mensen omkwamen. Het is ook belangrijk om te benadrukken dat er in 2024 en 2025 geen zelfmoordaanslagen of autobommen waren, wat in schril contrast staat met de periode 2012-2017, toen dergelijke incidenten veelvuldig voorkwamen.

IS heeft nog steeds bolwerken in het district Tarmiya, ten noorden van Bagdad, en voert aanvallen van geringe intensiteit uit tegen de ISF in de vorm van moorden of hinderlagen met lichte wapens en geïmproviseerde explosieven (IED's). Het district Tarmiya is om nog onbekende redenen een van de meest gewelddadige gebieden geworden. Ondanks de druk van de regeringstroepen slaagt IS er nog steeds in om zijn cellen in het noorden van de Bagdad belts te bevoorraden. De frequentie van deze aanslagen is echter zeer laag: IS was tussen 1 januari 2024 en 13 juni 2025 slechts verantwoordelijk voor 10 incidenten in de hele provincie.

Amerikaanse militairen zijn ook sterk aanwezig in de regio Bagdad en zijn soms het doelwit van represailles door sjiitische milities. Als gevolg van het conflict tussen Hamas en Israël is de frequentie en het geweld van deze aanvallen toegenomen. Na 7 oktober waren de Amerikaanse ambassade in Bagdad en Amerikaanse militaire basissen het doelwit van deze milities, wat de Amerikaanse regering ertoe aanzette om haar personeel ter plaatse om veiligheidsredenen in te krimpen. Het aantal slachtoffers aan Amerikaanse kant blijft echter laag. Deze aanvallen worden meestal uitgevoerd met behulp van drones, IED's of raketten.

Amerikaanse troepen voeren ook indirecte aanvallen uit, meestal als reactie op aanvallen die ze hebben ondergaan. In november 2023 vielen bij een luchtaanval op PMF's in Syrië en in het zuiden van Bagdad acht

doden. De federale regering veroordeelde deze aanvallen als een schending van de soevereiniteit van het land en een aanval op het Iraakse veiligheidsapparaat. In december 2023 was de Amerikaanse ambassade het doelwit van "minstens zeven mortieren", maar geen enkele groep eiste de aanval op. In januari 2024 doodde een Amerikaanse aanval een hoge officier en een onderbevelhebber van Harakat Hezbollah al-Nujaba, een door Iran gesteunde PMF, en verwondde zes andere personen. Deze aanval zou zijn bevolen wegens het grote aantal aanvallen op Amerikaanse troepen waarvoor de desbetreffende PMF sinds 17 oktober 2023 verantwoordelijk was. Een andere soortgelijke aanval vond plaats op 7 februari 2024 tegen Kata'ib Hezbollah, waarbij een PMF-commandant en twee van zijn bewakers werden gedood. Kata'ib Hezbollah wordt door de Amerikaanse autoriteiten verantwoordelijk geacht voor de aanval op de Amerikaanse basis in Jordanië op 28 januari 2024. Sinds eind januari laat de beschikbare informatie een scherpe daling zien van het aantal aanvallen op Amerikaanse troepen. Dit zou het gevolg zijn van de wens van de Iraanse elite om de sjiiitische milities niet te dwingen tot een open conflict met Amerikaanse troepen.

De PMF's kennen ook interne rivaliteiten. In december 2023 kwamen Saraya Al-Salam (een militie die banden heeft met de Sadristische beweging) en Asa'ib ahl Al-Haq (AAH) meermaals met elkaar in botsing. Deze rivaliteit is voornamelijk gebaseerd op politieke en financiële concurrentie. Er wordt ook gestreden om de territoriale controle over Bagdad, met name in het zuiden van de stad, in het Dora-gebied. In februari 2024 vonden andere gevechten plaats tussen verschillende milities, waarbij verschillende PMF-strijders en burgers omkwamen. In juli 2025 werd het ministerie van Landbouw bestormd door leden van PMF-groeperingen die banden hebben met Kata'ib Hezbollah, met als doel de nieuwe directeur te verdrijven. Daarbij kwam een politieagent om het leven.

Vanaf oktober 2019 was Bagdad het toneel van grote protestbewegingen tegen de heersende politieke klasse, de regering en buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. De autoriteiten reageerden hardhandig op degenen die betrokken waren bij de protesten tegen de regering. Er braken gewelddadige botsingen uit tussen demonstranten enerzijds en de veiligheidstroepen en andere gewapende actoren anderzijds. Rond maart 2020 verloor de protestbeweging aan kracht door de gezondheidscrisis in verband met de Covid-19-epidemie, waardoor het aantal demonstranten op straat sterk afnam. Kleinschalige demonstraties bleven plaatsvinden, soms gepaard gaand met geweld, tot 2022. Deze protesten eindigden in augustus, nadat demonstranten het parlement en het presidentiële paleis waren binnengedrongen als reactie op de terugtrekking van Moqtada Al Sadr uit de politiek en om te protesteren tegen de mogelijke benoeming van Al Sudani tot premier. Hierna is de beweging volledig tot stilstand gekomen en kunnen de demonstraties tot het verleden gerekend worden. Dit politiek gemotiveerde geweld is doelgericht en past niet in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, d.w.z. een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een land tegenover gewapende organisaties staan of waarin twee of meer gewapende organisaties elkaar bestrijden.

Uit het bovenstaande blijkt duidelijk dat er in de hele provincie veiligheidsincidenten plaatsvinden. Het totale aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers dat ze veroorzaken is echter zeer laag gebleven. Sinds januari 2025 is het totale aantal veiligheidsincidenten geleidelijk afgenomen en bedraagt nu minder dan 20 per maand. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in Bagdad kleinschalig en doelgericht is. De daders kunnen echter vaak niet worden geïdentificeerd. Wel kan worden gesteld dat sjiiitische milities en criminele organisaties achter politiek en crimineel geweld zitten, zoals ontvoeringen en afpersing.

Volgens IOM waren er op 31 december 2024 1.031.475 binnenlandse ontheemden in Irak. Sinds januari 2014 heeft IOM melding gemaakt van 4.927.890 ontheemde Iraakse burgers die inmiddels zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. Wat Bagdad en de provincie Bagdad betreft, zullen er op 31 december 2024 naar schatting 96.216 terugkerenden en 42.000 ontheemden zijn in de andere provincies van het land.

Volgens de "EUAA Guidance Note" kan er voor geen enkele provincie van Irak worden geconcludeerd dat er sprake is van een situatie waarin het willekeurige geweld in het kader van een gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 15c van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Voor de provincie Bagdad wordt er gesteld dat er willekeurig geweld plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict, maar niet op een hoog niveau waardoor een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om een reëel risico op het lijden van ernstige schade op grond van artikel 15(c) van de Kwalificatierichtlijn, aan te tonen.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in zijn arrest van 14 januari 2020 in de zaak D. et al. tegen Roemenië (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds zijn arresten in de zaken J.K. et al. tegen Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. tegen België (zaak nr. 68739/14),

respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van die aard is dat de verwijdering van een persoon naar een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

In het kader van de beoordelingsmarge waarover ze beschikt, gelet op bovenstaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van de beschikbare informatie is de commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat de huidige situatie in de provincie Bagdad niet van die aard is dat burgers, louter door hun aanwezigheid aldaar, een reëel risico lopen, het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurige geweld in de provincie Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Irak. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

2.2. De raadvrouw van verzoeker wijst erop dat verzoeker wegens logistieke problemen niet vanuit het gesloten centrum kon worden overgebracht en verzoekt om de zaak uit te stellen.

De Raad wijst erop dat de procedure voor de Raad, met toepassing van artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet, een schriftelijke procedure betreft en dat geen enkele wettelijke bepaling vereist dat verzoeker zelf in persoon ter terechtzitting aanwezig zou zijn. De Raad wijst erop dat het verzoekschrift een uiteenzetting bevat van de redenen waarom de bestreden beslissing volgens verzoeker niet kan standhouden. De Raad wijst er voorts op dat verzoeker ter terechtzitting wordt vertegenwoordigd door zijn raadvrouw, die zijn belangen kan behartigen en het standpunt zoals uiteengezet in het verzoekschrift nader kan toelichten. Er wordt tevens vastgesteld dat verzoeker geen nieuwe stukken heeft neergelegd, ook niet ter terechtzitting, en dat zijn raadvrouw evenmin melding maakt van bijkomende elementen die verzoeker persoonlijk nog zou kunnen toelichten. De raadvrouw van verzoeker concretiseert niet waarom de aanwezigheid van verzoeker ter zitting absoluut aangewezen zou zijn, noch welke gegevens verzoeker ter terechtzitting nog had willen aanbrengen of verduidelijken die niet reeds in het verzoekschrift zijn vervat en die van invloed kunnen zijn op de uitkomst van de zaak. De Raad acht geen verdere verduidelijking van verzoeker nodig om een gedegen beoordeling te kunnen maken van zijn beschermingsnood, mede gelet op het schriftelijke karakter van de procedure voor de Raad.

Het verzoek tot uitstel wordt dan ook niet ingewilligd.

3. Het verzoekschrift

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, en 48/6, §§ 4 en 5 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2. Na een theoretische uiteenzetting omtrent voormelde bepalingen en beginselen, waarbij verzoeker o.a. verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), voert verzoeker aan dat de verwerende partij ten onrechte zwaar tilt aan het feit dat hij bij zijn eerste contact met de Belgische politiediensten op 19 maart 2026 een valse identiteit en nationaliteit heeft opgegeven. Volgens verzoeker dient dit te worden begrepen in de context van zijn onderschepping na een mislukte oversteek van het Kanaal, waarbij hij naar eigen zeggen in shock verkeerde, bang was voor de autoriteiten en handelde uit paniek om niet naar Irak te worden teruggestuurd. Hij benadrukt dat hij zijn initiële leugen rechtzette van zodra hij op 24 maart 2026 werd opgevangen in het gesloten centrum.

Voorts voert verzoeker aan dat de verwerende partij zijn relaas over het conflict met een sjiitisch lid van de Popular Mobilization Forces/Hashd al-Shaabi op een onrealistische en stereotiepe wijze heeft beoordeeld. Hij stelt dat het niet onaannemelijk is dat hij de civiele familienaam van de man met wie hij bewakingsopdrachten uitvoerde niet kende, gelet op de werking van milities, het gebruik van oorlogsnamen en de informele structuur van dergelijke groepen. Ook het feit dat zijn familie niet werd gevisieerd negeert de werking van sektarische represailles in Irak, die vaak berusten op een individuele bestraffingslogica en omlijst wordt door het tribale gewoonterecht, waarbij het elimineren van onschuldige familie een tribale oorlog zou ontketenen hetgeen militieleden volgens verzoeker doorgaans trachten te vermijden. Ook het feit dat hij tijdens zijn onderduiken nog tweemaal naar zijn familie terugkeerde, doet volgens verzoeker geen afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vrees, aangezien dit volgens hem een menselijke reactie was om zich van de gezondheidstoestand van zijn moeder te vergewissen

Daarnaast betoogt verzoeker dat de verwerende partij ten onrechte van hem verwachtte dat hij bescherming zou zoeken bij de Iraakse autoriteiten. Volgens verzoeker zijn de PMF geïnstitutionaliseerd en geïntegreerd in het Iraakse veiligheidsapparaat en genieten zij absolute straffeloosheid. Volgens verzoeker kon van hem als soennitische burger niet redelijkerwijze worden verwacht dat hij klacht zou indienen tegen een sjiitisch militielid, nu de politiediensten volgens hem geïnfiltreerd of gecontroleerd worden door diezelfde milities.

Verzoeker voert verder aan dat de verwerende partij geen enkele analyse heeft gemaakt van het specifieke risico dat voortvloeit uit het feit dat hij als soenniet het sjiitische sektarisme bekritiseerde en Muqtada al-Sadr beledigde. Hij stelt dat dit hem blootstelt aan represailles door sjiitische milities of aan strafrechtelijke vervolging vanwege zijn nationale autoriteiten wegens belediging van autoriteiten of publieke figuren.

Ten slotte voert verzoeker aan dat hij minstens in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Hij betoogt dat de verwerende partij zich heeft beperkt tot een algemene beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad en onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, met name zijn soennitische achtergrond, zijn vroegere betrokkenheid bij de PMF en het conflict met sjiitische militieleden. Volgens verzoeker verhogen deze elementen zijn risico bij terugkeer en is een intern vluchtalternatief voor hem niet beschikbaar.

3.3. Verzoeker vraagt in hoofddorde de erkenning als vluchteling, minstens de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Ondergeschikt vraagt hij de vernietiging van de bestreden beslissing.

3.4. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker, naast de bestreden beslissing van 7 mei 2026, volgende stukken toe:

“1. (...)”

2. *Bijlage 26 (Attest van verzoek om internationale bescherming) opgemaakt op 24 maart 2026 in het gesloten centrum van Brugge;*

3. *Bijlage 39 bis (Beslissing tot vasthouden in een welbepaalde plaats) van de Dienst Vreemdelingenzaken, gedateerd op 25 maart 2026;*

4. *Bijlage 13 septies (Bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering) van de Dienst Vreemdelingenzaken, gedateerd op 19 maart 2026;*

5. *Bijlage 13 sexies (Beslissing tot inreisverbod) van de Dienst Vreemdelingenzaken, gedateerd op 19 maart 2026.”*

4. Voorafgaand

4.1. Bevoegdheid van de Raad

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de vaststellingen of motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van verzoekende partij daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘*beoordeling van feiten en omstandigheden*’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden

met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. De Raad stelt vast dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijn hoofdfe geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

5. Beoordeling

5.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. Verzoeker vreest ingeval van terugkeer naar Irak te worden gedood door een sjjiitische medebewaker met wie hij in 2023, tijdens zijn werkzaamheden als vrijwilliger bij de Popular Mobilization Forces/Hashd al-Shaabi, een woordenwisseling zou hebben gehad nadat de medebewaker stelde soennieten Daesh Irak hadden binnengelaten en nadat verzoeker Muqtada al-Sadr had beledigd. Volgens verzoeker zou deze persoon hem nadien met de dood hebben bedreigd, hem in zijn wijk hebben gezocht en uiteindelijk zijn woning hebben opgespoord, waarna verzoeker gedurende drie jaar in Bagdad onderdook en uiteindelijk Irak verliet.

5.1.2. Na grondige lezing van het dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen met een sjjiitische medebewaker van de Popular Mobilization Forces (hierna: de PMF).

In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal hierbij op goede gronden dat (i) verzoekers algemene geloofwaardigheid reeds wordt ondermijnd doordat hij aanvankelijk tegenover de Belgische politiediensten valse verklaringen aflegde over zijn identiteit, nationaliteit, geboortedatum en etnie, terwijl van iemand die daadwerkelijk bescherming nodig heeft mag worden verwacht dat hij zijn ware identiteit niet tracht te verhullen; (ii) geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas over het conflict met een sjjiitische medebewaker binnen de Popular Mobilization Forces, nu verzoeker deze persoon niet bij naam kent, geen initiatieven nam om te achterhalen wie hem zou hebben bedreigd, en zijn verklaringen over de zoektocht van deze persoon naar hem weinig logisch en weinig aannemelijk worden geacht; (iii) verzoekers gedrag niet verenigbaar is met een daadwerkelijke vrees voor vervolging, aangezien hij in Bagdad bij familie en vrienden zou zijn ondergedoken, tweemaal naar de familiale woning terugkeerde en nooit enige hulp zocht bij de autoriteiten; (iv) verzoekers familie nog steeds in dezelfde woning in Bagdad verblijft zonder problemen te hebben gekend, wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de beweerde dreiging; (v) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde bij de DVZ en het CGVS over de vraag of zijn belager wist wie hij was en hem had gezocht, waarbij zijn uitleg dat hij dit bij de DVZ was vergeten of slechts details had weggelaten niet overtuigt; (vi) verzoekers gedrag na zijn aankomst in Europa evenmin verenigbaar is met een werkelijke nood aan internationale bescherming, nu hij via Italië en België naar Frankrijk reisde zonder in die landen een beschermingsverzoek in te dienen en pas bescherming vroeg nadat zijn boot naar het Verenigd Koninkrijk in

nood raakte en hij door Belgische hulpdiensten werd gered; en (vii) de door verzoeker neergelegde kopieën van zijn rijbewijs en identiteitskaart hoogstens zijn identiteit kunnen aantonen, geen betrekking hebben op zijn beweerdde problemen en bovendien slechts een beperkte bewijswaarde hebben wegens het gemakkelijk manipuleerbare karakter van kopieën.

5.1.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft. De Raad stelt vast dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft hij slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisseren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontcrachten.

Waar verzoeker aanvoert dat zijn initiële valse verklaringen over zijn identiteitsgegevens te verklaren zijn door shock, paniek en angst om naar Irak te worden teruggestuurd, overtuigt hij niet. De blote bewering dat verzoeker getraumatiseerd was, zonder enig objectief medisch of psychologisch attest ter staving hiervan voor te leggen, volstaat niet om verzoekers handelwijze te verschonen. Verzoeker gaf tegenover de Belgische politiediensten immers niet alleen een andere nationaliteit op, maar legde ook foutieve verklaringen af over meerdere andere essentiële elementen van zijn identiteit, waaronder zijn volledige naam, geboortedatum en etnie. Dergelijk handelen valt moeilijk te rijmen met een oprechte nood aan internationale bescherming. Indien verzoeker daadwerkelijk vreesde naar Irak te worden teruggestuurd, mocht redelijkerwijze worden verwacht dat hij de Belgische autoriteiten correcte informatie verschafte over zijn identiteit en nationaliteit, zodat zijn nood aan bescherming op nuttige wijze kon worden onderzocht. Waar verzoeker nog stelt dat hij zijn initiële leugen heeft rechtgezet van zodra hij werd opgevangen in het gesloten centrum, kan hij evenmin worden gevolgd. Uit de door verzoeker zelf neergelegde bijlage 39bis blijkt immers dat hij reeds op 19 maart 2026 werd geïntercepteerd en diezelfde dag het voorwerp uitmaakte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, terwijl hij pas op 24 maart 2026 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Dat verzoeker gedurende ongeveer drie jaar zou zijn ondergedoken voor een persoon wiens identiteit hij niet kent en zonder enige poging te ondernemen om meer te weten te komen over deze belager, werd voorts terecht onaannemelijk geacht. Verzoekers algemene verwijzing naar het gebruik van oorlogsnamen en de informele structuur van milities volstaat niet om zijn gebrek aan handelen te verklaren. Uit het rapport van Carnegie Endowment, waarin wordt toegelicht dat de PMF een gefragmenteerde en intern verdeelde koepelorganisatie vormt met uiteenlopende milities, loyaliteiten en commandostructuren, kan immers niet blijken dat er binnen de PMF systematisch oorlogsnamen zouden gebruikt worden, noch kan hieruit blijken dat de informele of gefragmenteerde structuur van de PMF eraan in de weg zou staan dat verzoeker minstens enige concrete informatie over zijn belager kon trachten te bekomen. Waar verzoeker daarnaast verwijst naar een rapport van het Global Public Policy Institute, stelt de Raad vast dat dit rapport niet wordt bijgebracht. In ieder geval volstaat het enkele gegeven dat leden van de PMF oorlogsnamen zouden hanteren niet om de pertinente vaststelling te weerleggen dat verzoeker, gedurende de drie jaar dat hij nog in Bagdad verbleef, geen enkele concrete poging heeft ondernomen om de identiteit van zijn belager te achterhalen.

Waar verzoeker stelt dat het feit dat zijn familie niet werd gevisieerd moet worden begrepen vanuit een individuele bestraffingslogica en het tribale gewoonterecht, waarbij militieleden zouden vermijden om onschuldige familieleden te treffen om geen tribale oorlog te ontketenen, beperkt hij zich tot een blote bewering. Verzoeker brengt immers geen concrete landeninformatie bij waaruit blijkt dat sjitische milities of PMF-leden in omstandigheden zoals door hem geschetst doorgaans zouden afzien van druk, bedreiging of geweld ten aanzien van familieleden. Verzoekers betoog doet dan ook geen afbreuk aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat het weinig aannemelijk is dat een onbekende man verzoeker jarenlang zou hebben gezocht, maar zijn familieleden, die in dezelfde woning in Bagdad bleven wonen, ongemoeid zou hebben gelaten.

Evenmin overtuigt verzoekers betoog dat zijn terugkeer naar zijn ouderlijke woning een louter menselijke reactie was om zich van de gezondheidstoestand van zijn moeder te vergewissen. Indien verzoeker daadwerkelijk vreesde te worden opgespoord en gedood door een militielid dat zijn familiewoning zou hebben gelokaliseerd, kon redelijkerwijze worden verwacht dat hij die woning zou mijden. Zijn terugkeer naar zijn familiale woning is dan ook moeilijk verenigbaar met de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

Waar verzoeker aanvoert dat hij geen bescherming kon zoeken bij de Iraakse autoriteiten omdat de PMF geïstitutionaliseerd zijn en straffeloosheid genieten, stelt de Raad vast dat dit betoog gericht is tegen een overtollig motief van de bestreden beslissing. Nu uit het voorgaande reeds blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers relaas over de bedreiging door een sjjiitische medebewaker binnen de PMF, kan de vraag of hij voor deze beweerde bedreiging al dan niet bescherming kon verkrijgen bij de Iraakse autoriteiten niet tot de hervorming of vernietiging van de bestreden beslissing leiden. Verzoekers kritiek op dit overtollig motief van de bestreden beslissing is bijgevolg niet dienstig.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing inzake de tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen bij de DVZ en het CGVS, alsook de vaststelling dat hij na zijn aankomst in Europa via Italië, België en Frankrijk reisde zonder internationale bescherming te vragen en pas een verzoek indiende nadat zijn boot in nood was geraakt en hij door Belgische hulpdiensten werd gered, geheel onverlet laat. Deze motieven blijven dan ook, bij gebrek aan enig dienstig verweer, onverminderd overeind.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoeker evenmin worden gevolgd waar hij aanvoert dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening hield met het risico dat zou voortvloeien uit zijn belediging van Muqtada al-Sadr. Dit betoog steunt immers op het door hem aangevoerde incident met de sjjiitische medebewaker, waaraan geen geloof kan worden gehecht.

5.1.4. Het geheel aan documenten, landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en de door hem aangehaalde vrees voor vervolging niet geloofwaardig. Dit volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker bijgevolg niet het voordeel van de twijfel kan worden toegekend.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

5.1.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

5.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in zijn hoofde kan worden afgeleid.

5.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Irak zou hebben gekend.

5.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Er wordt niet betwist dat er in Irak een gewapend conflict aan de gang is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Uit de beschikbare actuele landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus worden gericht op de regio waar hij leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad moet worden beoordeeld. In dit verband kan de Raad integraal verwijzen naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de provincie Bagdad, louter door hun aanwezigheid aldaar, geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop de in de bestreden beslissing vermelde analyse is gestoeld niet correct, dan wel actueel zou zijn of dat de verwerende partij hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

De Raad wijst erop dat er niet wordt ontkend dat de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad complex en problematisch blijft, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van subsidiaire bescherming. Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest *Elgafaji* (HvJ 17 februari 2009, C-465/07) heeft gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad voor hem dermate verhogen dat moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Te dezen verwijst verzoeker naar zijn profiel als soennitische Arabier, zijn vroegere werkzaamheden bij de PMF en het beweerde conflict met radicale sjjiitische elementen wegens de belediging van Muqtada al-Sadr. Nog daargelaten dat verzoeker niet concreet aantoont op welke wijze deze elementen de ernst van de dreiging die voortvloeit uit willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet in zijn hoofde zouden verhogen, dient vooreerst te worden herhaald dat geen geloof kan worden gehecht aan het door hem aangevoerde conflict met een sjjiitische medebewaker en aan de daaruit voortvloeiende bedreigingen. Deze ongeloofwaardig bevonden elementen kunnen dan ook niet dienstig worden aangevoerd als persoonlijke omstandigheden die een verhoogd risico in het kader van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet aantonen.

Voor zover verzoeker daarnaast verwijst naar zijn vroegere werkzaamheden bij de PMF, wijst de Raad erop dat hij deze werkzaamheden blijkens zijn verklaringen reeds in 2023 heeft stopgezet. Hoe dan ook toont verzoeker niet *in concreto* aan dat het feit dat hij werkzaam zou zijn geweest voor de PMF in zijn hoofde een persoonlijke omstandigheid vormt die de ernst van de bedreiging voortvloeiend uit het willekeurig geweld in Bagdad dermate verhoogt dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Het gegeven dat verzoeker een soennitische geloofsstrekking zou hebben, is verder evenmin van die aard dat dit het risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogt. Nergens blijkt immers dat soennieten een groter gevaar lopen op willekeurig geweld dan andere burgers in Bagdad, of dat zij omwille van hun geloofsstrekking niet of minder in staat zouden zijn om zich te behoeden voor situaties van willekeurig geweld bij een terugkeer naar Bagdad, laat staan dat soennieten in vergelijking met andere burgers in Bagdad over minder weerbaarheid beschikken om zich te beschermen of, indien nodig, deze bescherming te verkrijgen. De Raad wijst erop dat de soennitische geloofsstrekking een element betreft dat aanleiding kan geven tot doelgericht geweld en houdt dus veeleer verband met de criteria van de vluchtelingendefinitie bedoeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. De Raad verwijst naar wat hierboven reeds werd geoordeeld.

Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad dermate verhogen dat moet worden aangenomen dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

5.2.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Irak een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

5.3. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

5.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige

wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt dan ook niet.

5.5. In de mate dat verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

5.6. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan dus niet worden bijgetreden.

5.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

K. ALLYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

E. COCHEZ, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

K. ALLYNS